

Erfgoed

GEERTRUDE VERWEIJ

Erfgoed

SPANNENDE FEELGOODROMAN

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

Donna Moree parkeerde haar oude autootje recht voor het huis en werd direct getroffen door de enorme tegenstelling. Bij zo'n mooi huis hoorde eigenlijk een veel mooiere auto voor de deur. Impulsief viste ze haar fototoestel uit de tas die naast haar stond. Ze stapte uit en liep een stukje naar achteren. Grijnzend nam ze de foto die ze voor zich had gezien: de roestige voorkant van haar auto met daarachter de imponerende ingang van het huis. Dit was niet het soort foto waar ze voor betaald zou krijgen, maar dat was dan jammer. Het was juist zo leuk om dit soort gekke dingen vast te leggen. Ze duwde de camera terug in haar tas en keek naar de protserige voordeur.

Was het de bedoeling dat ze daar aanbelde of zou er ergens een zijdeur zijn? Deze deur zag er niet eens uit alsof hij open kon en ze kon zich niet voorstellen dat hij dagelijks gebruikt werd. Zou ze niet beter om het huis heen kunnen lopen om te kijken of er ergens een achteringang was? Of zouden ze dan denken dat ze rondsuffelde?

Voor ze een besluit kon nemen, hoorde ze een auto achter de hare stoppen. Ze draaide

zich om en zag een man uit een mooie groene sportauto stappen. Die paste wel perfect bij het landhuis. De man trouwens ook. Hij was het toonbeeld van de elegante edelman: duur pak, leren schoenen en dik, donkerblond haar dat goed geknipt om zijn hoofd viel.

Hij keek op en Donna hield haar adem geschrokken in. Ze herkende hem direct. Maar dat kon niet waar zijn!

‘Kan ik u ergens mee helpen?’

Hij was ouder geworden, maar niet minder aantrekkelijk dan negen jaar geleden. Zijn trekken waren wat scherper, maar dat vond ze juist boeiend. Ze hield van gezichten die een verhaal vertelden.

De fotografe in haar bedacht dat ze dolgraag een portretsessie met hem zou willen doen, maar het meisje dat ze eens was wilde niets liever dan vluchten, net als toen.

De vrouw die ze nu was won de inwendige strijd. Ze hield zichzelf voor dat ze hier was voor zaken en dat ze zich professioneel moest gedragen. Wat er tussen deze man en haar geweest was deed er niet toe.

Ze glimlachte vriendelijk en antwoordde kalm: ‘Ik ben hier om het landgoed en de bruiloft te fotograferen.’

‘Aha, jij bent de fotografe die mijn zus ingehuurd heeft. Prettig kennis met je te maken. Ik ben Floris van Santhove.’

Donna hield haar gezicht in de plooi, maar haar gedachten raakten in een stroomversnelling. Aangezien de bruid van geboorte de barones van Santhove was, moest hij de baron zijn. Hij was dus alles behalve de eenvoudige jongen waar ze hem destijds voor had aangezien. En hij had haar een jaar lang netjes in de waan gelaten.

‘Mijn zus is er niet, maar ik verwacht haar elk moment thuis. Ze heeft mij gevraagd je naar je kamer te brengen.’ Voortvarend liep hij naar haar auto en deed de kofferbak open. ‘Ligt je bagage hier?’ Hij stak zijn hand uit naar de grote leren tas die vooraan lag. ‘Nee, niet die. Dat zijn mijn camera’s en lenzen. Die draag ik liever zelf.’

Hij keek haar onderzoekend aan. Ze las eerst verbazing op zijn gezicht, daarna heel even blijdschap die vervolgens veranderde in woede.

‘Donna?’

Ze vond het niet zo vreemd dat hij haar nu pas herkende. Destijds had ze haar donkere haar heel kort gedragen. Nu was het lang en door een recente reis naar Afrika was het ver-

kleurd door de zon. Ook zij was ouder geworden en bovendien een stuk magerder. Het was wel typerend dat het tot hem doordrong wie ze was doordat ze niet wilde dat hij aan haar camera's kwam. Dat was een van de dingen waar ze destijds regelmatig over hadden gekibbeld. Ze had haar eerste camera betaald van geld dat ze bij elkaar had geschraapt met schoonmaakwerk en ze was er zo trots op geweest dat ze nooit had gewild dat iemand eraan zat, zelfs hij niet. Hij had het opgevat als een gebrek aan vertrouwen.

Tegenwoordig had ze heel wat meer dan die ene camera. Ze was goed verzekerd en had ook genoeg spaargeld om bij een ongelukje snel voor vervanging te zorgen, maar nog steeds wilde ze niet dat er iemand aan haar spullen zat. Betekende dat dat ze nog steeds niemand vertrouwde? Wat een rare gedachte. Het was gewoon professionele zorg voor haar uitrusting.

‘Donna?’ herhaalde hij. ‘Wat doe jij hier?’

‘Dat zei ik toch? Ik ben de fotograaf.’

‘Je was er altijd al goed in. Maar ik wist niet dat je zo goed was dat je er je brood mee kon verdienen. En Elaine kennende moet je de beste zijn.’

Donna grinnikte. ‘Dat zijn jouw woorden. Ik

hou het er op dat ik goed ben in wat ik doe.'

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Ze heeft me wat voorbeelden laten zien. Ik weet niet of ik die wel zo goed vind.'

'Smaken verschillen.'

'Ja, maar veel van die foto's waren wazig of overbelicht. Of ze hadden een gelige kleur. En andere waren genomen vanuit een heel vreemde hoek. Dat was niet jouw normale stijl. Ik herinner me dat jouw foto's messcherp waren en mooi van compositie.'

'Dat is niet waar bruidsparen tegenwoordig nog op zitten te wachten. Sinds iedereen een digitale camera heeft, of erger nog, een telefoon met camerafunctie, staat tijdens een bruiloft de helft van de gasten foto's te nemen. Vaak heeft het bruidspaar al stapels foto's thuis liggen voor de professionele fotograaf zijn werk kan tonen. Het vak is op die manier aan het verdwijnen. Toen ik me dat realiseerde ben ik gaan experimenteren met een ander soort opnames. Ik documenteer nu niet meer in de meest letterlijke zin van het woord, maar ik probeer de sfeer, de emotie te vangen. Het gaat meer om de kunst en de vorm dan om het vastleggen. En daarbij horen dus ook die effecten die jij duidelijk niet mooi vindt. Maar je kunt gerust zijn, bij de laat-

ste bespreking heeft je zus toch gekozen voor een traditionelere uitstraling. Wel romantisch, maar niet te overdreven kunstzinnig bewerkt.'

'En je gaat ook een serie maken van het huis en de landerijen?'

'Ja. Dat zal waarschijnlijk weer een heel andere manier van fotograferen worden.'

'Waarschijnlijk? Heb je nog niet eerder zoiets gedaan?'

'Ik maak regelmatig foto's van huizen en interieurs, maar het gaat nu vooral om de persoonlijke herinneringen die eraan kleven, omdat ze naar het buitenland verhuist. Dat is toch iets anders. Meestal maken de mensen dat soort foto's zelf.'

'Elaine heeft het best moeilijk met die emigratieplannen. Het is heel belangrijk voor haar dat het goede foto's worden. Niet zomaar snapshots, maar een boek dat haar herinneringen aan thuis levend houdt.'

'Dat wordt het ook.'

Donna verzweeg dat ze het eigenlijk een heel moeilijke opdracht vond. Hoe kon ze de essentie van 'thuis' vastleggen, terwijl ze zelf nooit een echt thuis gekend had? Maar dat ging ze niet toegeven. Het zou haar op de een of andere manier wel lukken.

Ze hees haar volgestouwde rugzak uit de auto, slingerde het ding over haar schouder en pakte toen de zware tas die haar foto-uitrusting en haar laptop bevatte.

Floris greep de band van de rugzak.

‘Laat mij die dan dragen. Ik ga niet met lege handen naast je lopen.’

Ze haalde berustend haar schouders op en liet de rugzak aan hem over. Het stond bespottelijk, bedacht ze, terwijl ze achter hem aan liep. Haar versleten rugzak over de schouder van zijn dure maatpak. Maar ja, dat moest hij zelf maar weten. Tot haar verbazing liep hij zonder aarzelen naar de grote voordeur en duwde die open. Toch voor dagelijks gebruik dus. Ze volgde hem naar binnen en keek nieuwsgierig rond. Midden in de enorme hal bleef ze staan.

‘Dit is fantastisch! Die trap!’

Ze voelde haar vingers jeuken om haar camera te pakken, om deze eerste indruk vast te leggen voor het overweldigende gevoel verwaagde. Maar Floris was al halverwege de trap.

‘Kom je?’

‘Ik sta de hal te bewonderen. En de trap. Die is prachtig. En zo imposant.’

Hij haalde onverschillig zijn schouders op.

‘Hij brengt je boven. Schiet op, ik heb nog

meer te doen.' Donna haastte zich de trap op.

'Mag ik overal in huis foto's nemen? Het is echt geweldig. Ik wil meteen aan de slag.'

Hij opende een deur die naar een slaapkamer leidde. Eikenhout, panelen, registreerde ze. Mooi!

'Sommige dingen veranderen nooit.' Floris lachte. 'Je bent nog even enthousiast als vroeger. Beneden mag je overal vrij rondlopen. Boven kun je beter even vragen. Mijn slaapkamer en kantoor zijn aan deze kant. De slaapkamer van Elaine ligt in de andere vleugel. Over een paar dagen logeren hier nog meer mensen.'

De slaapkamer was al even indrukwekkend als de rest van het huis. Donna liet haar tas op het bed zakken. Een heus hemelbed, niet te geloven!

Haastig trok ze de rits van de tas open en haalde haar favoriete camera en een kleinere tas met de lenzen die ze het meest gebruikte eruit.

'Ik ga hier beginnen, dat bed is te gek. Of nee, ik ga naar beneden en leg vast hoe je het ziet als je binnenkomt. Oh, dit wordt echt een geweldig project!'

Ze liep al in de richting van de deur terwijl ze haar batterij en geheugenkaart controleerde